

filských tisků a získal za ilustrační tvorbu řadu ocenění. Jeho obrazy a grafiky jsou v majetku většiny galerií v ČSR a v řadě galerií zahraničních. Patří mezi nejvýznamnější tvůrce drobné grafiky a exlibris.

123. výstava ilustrací a grafiky v rodném domě Václava Šolce v Sobotce. Sezóna 1988. Pořadatelé: Okresní galerie v Jičíně, Městské kulturní středisko v Sobotce, pobočka KPVU v Sobotce, Spolek sběratelů a přátel exlibris, kolektivní člen České společnosti pro estetiku při ČSAV, v Praze, Albatros, nakladatelství pro děti a mládež v Praze, Vytiskl Mír 3, provoz 32, Čáslavská 15, Praha 3.

VLADIMÍR KOMÁREK

DROBNÁ GRAFIKA

Rodný dům

Václava Šolce

Sobotka, červen—červenec 1988

Milý Vladimíre Komárku, bráníš se, dokonce nemoc a pak hubenost sis pořídil, abys ji zmátl a ošidil. Ale neošidil! Našla si Tě a je tady. Dobře víš, o kom je řeč. Je to krásná, zralá dáma trochu prošedivělá, plnější v bocích a prsou a důvěrně ji nazýváme „šedesátkou“. Není každému přáno, aby se s touto známostí pochlubil, a tak žádné schovávání, pěkně ji pozvi do ateliéru a jako vzácného hosta přivítej a povídej. Nemá moc času, než se naděješ, je pryč, a protože je dáma, zásadně se nevrací. Že nemáte o čem povídat? Ale to víš, že ano. O přátelství, o životě, o umění. Ale ona dnes chce slyšet něco o Tvé práci, o tom, jak se věnuješ drobné grafice, protože se proslýchá, že ji děláš docela dobře. Snad bylo dokonce období, kdy každý sběratel vlastnil několik komárkovských exlibrisů, a mít něco od Komárka patřilo mezi sběrateli k dobrému tónu. Ano, trochu se Ti bude smát, že jsi byl naivní a že si sběratelé, zvláště ti chytrí, mohli na Tvé ochotě budovat sbírky. Ale dnes je to jiné. Zůstali hlavně ti věrní, kteří v první řadě mají rádi Tvou grafiku a v druhé řadě mají trpělivost na ni čekat. Můžeš také vysvětlit, proč děláš hlavně technikou suché jehly a jenom černobílou grafiku; jestli to není trochu smutná grafika v dnešní záplavě techniky dokonalých, barevně výrazných, různě kombinovaných technikách tisku. Je to chytré, potěšíš dámu výkladem o zralé skromnosti a jednoduchosti, barevné nevtíravosti, důvěrné plastické měkkosti a přívětivosti zpracovaných námětů. Náměty, inspirace, ideální téma pro dámu, která ví své. Ale přece se diví, překvapuje ji cudnost milenců, tajemství podkrytých opon, záhady pootevřených oken a dveří jako symbolů návratů, ale také definitivních odchodů. Snaží se rozluštit tajemství schodů vedoucích

nikam. Tvých „žebříků“ spojujících nebe se zemí, jednou zvoucích k opojnému stoupání a příště připomínajících snímání z kříže. Zajímal se, proč se vracíš k předmětům Tvého dětství a nač ta nostalgie? Odpověď znám. Není to samoučelné vzdychání nad uplynulým časem, ale je to Tvoje úcta k domovu, jsou to Tvoje symboly pevnosti a věrnosti, ke kterým nás zavazuje odpovědnost k životu našich předků. Jsi pozorný hostitel, tak nabízíš ryby. A co tajíš za nápoj ve sklenici či džbánu? Zvědavá holoubata se vnucují k sebeobětování, ale beránek? To už by bylo mnoho. Buď zasvěceným průvodcem krajinou, i tu máš v drobné grafice. Pozor! Tam ne, tam je kopec s drátěným plotem, raději jdi k těm podivným stromům, připomínajícím záhadné potácivé postavy a sklepej dámě do klína hrušky nebo natrhej hrozny než se rozesmútní nad kyticí lilí, která podobně jako tuje připomíná čas nekonečného odpočinku. Čas, no vidíš, hodiny. Také časté téma. A jak to letí! Dáma se připravuje k odchodu, honem něco řekni nebo ji pohlad, ať se zdrží. Ještě jste nemluvili o mnoha věcech. Chtěla znát Tvá společenská ocenění, Tvé úspěchy v zahraničí, počet výstav a nemůžeš jí ukázat ani všechnu grafiku. Mimochodem, Vladimíre, zní to neuvěřitelně, ale jenom v exlibrisech a novoročních blahopřáních jsi byl tak pilný, že jsi potěšil téměř tisíckrát své přátele. Ona ví, když Tě vidí skloněného nad deskou, že na Tebe nemůže čekat, je přece moudrá dáma, a tak jí nevadí, že jí budeš nevěrný se šedesátkou, osmdesátkou a čert ví s kým ještě. A tak ji nech, ať se zdvihne a stihne vlak na Tvé a její zastávce v Nedvězí.

VÁCLAV HEŘMAN

VLADIMÍR KOMÁREK

narozen 1928 v Hořensku u Semil

V letech 1945—1946 navštěvoval Odbornou sklářskou školu v Železném Brodě. 1946—1948 studoval na Akademii výtvarných umění v Praze. 1948—1954 studoval u prof. Štipla na Vysoké škole uměleckoprůmyslové v Praze.

- 1958 — první samostatná výstava obrazů (Česká Lípa)
- 1970 — první samostatná výstava v zahraničí (Viedeň)
- 1965—71 — byl členem SČUG Hollar
- 1967 — ilustroval první knihu (Jaroslav Havlíček: Vlčí kůže), za níž dostal první čestné uznání v soutěži o nejkrásnější knihu roku
- 1975 — byl přijat za člena ČSVU
- 1981 — získal cenu MK ČSR v soutěži o nejkrásnější knihu roku

Od roku 1958 uspořádal více než sto samostatných výstav v ČSSR i v zahraničí. Od roku 1967 ilustroval několik desítek knih a biblio-

